

**Festivalul Mondial de Poezie
“MIHAI EMINESCU”**

ANTOLOGIE

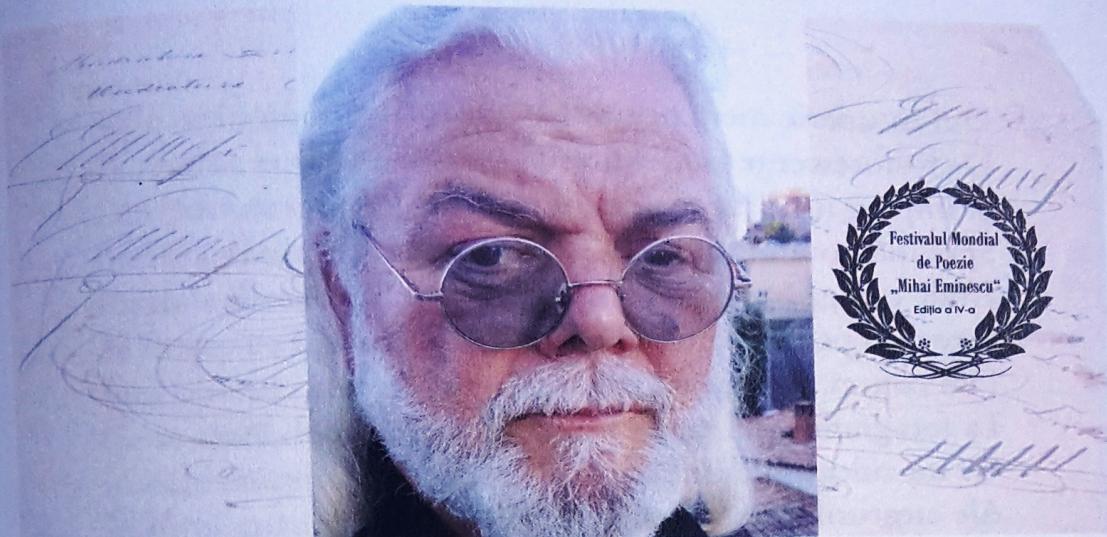
Ediția a IV-a

ION DEACONESCU

- Levent Altintaşoglu • Robert Barbu • Tatjana Betoska • Carolina Bologan
- Lucian Dindirică • Maria Lungu • Daiana Anamaria Pițică

FRANCESCO M. T. TARANTINO

Francesco M.T. Tarantino s-a născut la Mormanno, în Calabria.

Licențiat în Filosofie în cadrul Universității de Studii din Florența, în prezent frecventează Facultatea Valdese de Teologie din Roma.

Este autorul textelor Long Playng „Carpineta” – „Pădurea de carpeni”, tipărit de grupul omonim în 1978.

Poeziile sale au fost traduse în engleză și publicate de grupul internațional „Sunburst”.

A primit următoarele premii: *Filippo Lo Giudice*, 2006; a IV-a ediție a Bienalei „*Magna Grecia*”, 2007; „*Citta' di Bitetto*”, 2009; „*Medalia Președintelui Camerei*” (deputaților); „*Citta' di San Nicola La Strada*”, 2009; „*Citta' di Bitetto*”, 2012, 2013 și 2014; „*Premio III Millennio*”, 2013; „*Premio Farina*”, 2013; „*Premio Di Liegro*”, 2014.

Poeziile sale sunt prezente în diverse antologii, ultima fiind *28 Poetii ai sudului*, 2015. Este colaborator al revistei on-line „*Farronotizie*”, unde îngrijește rubrica de poezie și blog-ul „*La presenza di erato*”. Este fondatorul și responsabilul Editurii „*Giardino della poesia*” din Laino Castello, Calabria.

Bibliografie selectivă:

Cose mie (2006)
Disturbi del cuore (2008)
Noli metangere (2011)

Memorie di alberi recisi (2012)
Orizzonti in divenire (2014)
Getsemani (2015)

Din întuneric

Din întuneric merg oriunde negustorii
De fosforescențe neliniștite
Și împing noaptea mai încolo
Spre indigoul dimineții
Unde o rugă imprecisă
Este deja pe buzele timpului.
Din contră, dimineața renunță
La fotografia unei raze
Ce nu culege fâlfâitul aripilor
Ale creaturilor nocturne,
Ce fug zilei și se plâng
De cine nu lasă urme sau umbre.
Ce stranie panoramă trezirea
Jos, între ceața râului Stige
Într-o confuzie continuă,
De-a lungul unui drum
Ce descompune urmările istoriei
Între mendrele imaginariului.
Va veni fără să spună sau să avizeze
Și nefăcând niuciun zgromot
Mesagerul morții
Ca să-ți închidă ochii și să culeagă
Ecoul cuvintelor tale
Bătăile ultimei răsuflări.

Ecourile pieței

Stele ce în noapte
Te readuc la un cer estival,
Dîre fosforescente
Încântă zorile ce vor veni.
Păsărele dimineții
Se întrec cu lumina
Încă obscură a soarelui,
Ce se arată de-a lungul râului.
În ochi mizeria
În jurul gurii venin
Plini de răutate
Își bat joc de un nazaritean
Proștii orașului ce
Trăiesc din ipocrizie
Vorbind în piață de
Ultima lor nebunie.

Ecouri de spital de nebuni
Unde urlă înțelepții și o vrăjitoare
Îți este frică
Că acolo vei aşeza prăvălia,
Vei vedea câinii uciși,
Aceia scăpați de la padoc
Ca arborii toaletați în aprilie.

Când vei pleca
Nu-ți va face înmormântarea.
Lătratul câinilor
Va fi anunțul furtunii

Pentru că a nu te îngropa în pământul
Ce ți-a fost larg
Va fi o răzbunare
Abandonul îm mijlocul străzii.

Timpul implicit

Rămâneai în miezul timpului
Să încânți zânele și să încalci
Orice lege a revoltei
Poleieli, imagini blocate, mame
Ca o resurrecție,
Ce se împiedică în mersul pe apă
Pentru că trupul avea greutate.
Cum să urci o stâncă pe munte
Și să-ți dai seama că aceea era pâinea ta
Am încetat să mai număr zilele și să anunț
Imposibila incantație a unui miracol
Și totuși ai cerut puținelor vise
Ce le aveam în casetă, să se realizeze
Și să distingă orice contradicție
Iar fiecare stradă meditează la trecut
Fără fantezii și întră în memorie.
Dar am avut dubii și aşa am căzut
Și când prada vântului a cedat
Mâna ta era gata să mă ridice !
Vei fi de fiecare dată și mă vei întreba
Dacă am învățat să merg singur.

Invocație

Raza unei lumini îmi rănește inima
Și mă îndreaptă între întuneric și noapte
Către o sentință ce mă depășește
Și mă conduce către un destin necunoscut
Unde nu vor fi nici zori nici întuneric:
Voi invoca dulcile creațuri
Ce izbucnesc din spirite alese !
Dezordonat invadează timpul
Ce mă separă de fincțiune ta
Într-o împărtășanie cu trunchiuri și iarbă
De-a lungul unei cărți de memorie și abandonuri
Care chiar dacă mă neliniștesc mă resemnează
Într- salbă de invocații.
Șterge prezentul umbra ta din vise
Și încă mă îndrăgostesc de asemănările
Unei inimi nobile ce și-a pierdut vremea
Și numai restituie imaginea
Acelei iubiri ce m-a făcut să vibrez
Și a schimbat inimi..
Deasupra unei cruci intenționez să invoc
Clipa zgomoatoasă al unei prezențe
Ce nu este posibil să abandonezi
În contul unor zile de absență
Spre a însenina limitele unei existențe.

Marea frumusețe ?

Deja îmi târasc picioarele
Într-un timp ce a ținut de Mare Frumusețe
De-a lungul vilelor și a splendidelor străzi,
În jurul meu necunoscutul
Unei insipide și nebune pălăvrăgeli
Ale unei bogății decăzute.
Mă îndrept
De-a lungul râului Tevere ce revarsă istorie
Și înneacă orice voce ce se revoltă
Apei care povestește,
Dar adună singurătăți și gunoaie.
La ce mai folosesc
Întrebările care vin din inimă și duc la minte
Dacă nu ai în față un sfânt credincios
Nu vei avea niciun răspuns
De la intelectuali sau cardinali
Care pentru bani și-au vândut sufletul
Distribuitori de indulgențe
Închiși într-o liturghie învechită
De rugăciuni și camuflări
Nu ajunge un glonț pentru eroină
Un salt sau un bland spin
Un banal dans în companie
Uitând că a fost spion
Unde s-a terminat Marea Frumusețe ?
Mai mult nu o mai găsești și nu nici nu o vezi
Cu cât îți lipsește mai mult cu atât se îndepărtează
Poate ai pierdut-o odată cu inocența !

Pentru o iubire mai mare

Timpul care trece rămâne o idee
Într-un colt al acestui paradis,
Pe care cineva l-a interzis și tu l-ai făcut să dispară,
Deoarece un singur demon te-a făcut să te îndrăgostești
Și un suflu de vânt te-a și trădat.
Calm număr aniversările
Fiecare dată este un sigiliu al alianței
Între un înger de pe pământ și un cântec nerostit,
Un mesaj de pace peste granițe.
Împotriva orcărei bariere sau diferențe
De piele, de miros, de sânge și pământ,
Împotriva tuturor războaielor și a fiecărei suferințe
Pentru o iubire și mai mare
Sub un cer care păstrează memoria,
Care-ți vorbește și care îți seamănă
În rugăciunea către Domnul Cerurilor,
În marea bine fără măsură.
Încerc să citeșc lumea
Către un exod fără semafoare,
De-a lungul unor secrete ce împiedică zorile
Când noaptea îți neliniștește inima.
Poți să o citești și tu
Dacă îți alungi pentru un moment orbirea
Acea bârnă care-ți rămâne în ochi
Și te împiedică să te întâlnești cu Dumnezeu
Pe chipurile ce le întâlnești dimineața devreme.